

10. 4. 2014

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Jaký by měl být nový zákon o veřejných zakázkách?

Schválení návrhu nových zadávacích směrnic Evropským parlamentem a Radou rozproudilo řadu diskusí o tom, jak by měly být směrnice transponovány do českého právního řádu, resp. jaký by měl být nový zákon o veřejných zakázkách, což lze nepochybně přivítat. Negativní zkušenosti získané zejména v důsledku přílišné složitosti právní úpravy a zadávacího procesu, zavedené v souvislosti byť s jinak dobře míněnou snahou o vyšší transparentnost, jejíž přínosy jsou však přinejmenším sporné, vedou nyní spíše ke snaze o co nejjednodušší právní úpravu, která nebude zbytečně přidávat další regulaci nad rámec úpravy ve směrnicích či hledat specifické „české cesty“.

Cílem článku je proto přispět do rozbíhající se diskuse a navrhnout základní koncepční rysy nové právní úpravy zadávání veřejných zakázek, resp. v širším kontextu veřejného zadávání v ČR. Předmětem zájmu proto nebudou ani tak dílčí otázky, v nichž jsou spatřovány v současnosti největší problémy (např. otázka mimořádně nízké nabídkové ceny či zadávání víceprací), ale otázky obecnější, která se týkají základní koncepce, která pravděpodobně určí podobu české právní úpravy veřejného zadávání na příští desetiletí (do přijetí další generace zadávacích směrnic).

Tento návrh koncepce se dá jednoduše vyjádřit několika hesly, které jsou následně v článku podrobněji rozpracovány:

- jeden zadávací kodex;
- zadávací směrnice EU jen pro nadlimitní veřejné zakázky a v minimalistickém rozsahu;
- jednoduchá úprava pro podlimitní veřejné zakázky;
- provázání nové právní úpravy na rekodifikované soukromé právo;
- zajištění dostatečné institucionální a metodické podpory.

Jeden zadávací kodex

V současnosti je veřejné zadávání v České republice upraveno ve třech právních předpisech, konkrétně zákoně č. [137/2006](#) Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), zákoně č. [139/2006](#) Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (**koncesní zákon**), a zákoně č. [194/2010](#) Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících a o změně dalších zákonů. Koncesí v oblasti dálnic a silnic I. třídy se dotýká dále část čtvrtá zákona č. [13/1997](#) Sb., o pozemních komunikacích (tzv. koncesionářská smlouva).

Tato fragmentace vznikla spíše z politických a kompetenčních důvodů, není věcně odůvodněná a přináší v praxi řadu aplikačních a interpretačních problémů, které zbytečně komplikují už tak složitou právní úpravu. Zmínit lze zejména řadu obtížně interpretovatelných odkazů ze zákona koncesního na zákon č. [137/2006](#) Sb. či existenci v podstatě dvou částečně odlišných úprav koncesního řízení v koncesním zákoně a zákoně č. [194/2010](#) Sb. (tzv. nabídkové řízení). Pominout nelze ani problematické udržení souladu těchto zákonů při pozdějších novelizacích. V této souvislosti je třeba připomenout, že koncesní zákon nebyl nikdy harmonizován s tzv. transparenční novelou ZVZ (zákon č. [55/2012](#) Sb.), což jen zvýšilo interpretační a aplikační obtíže.

Z výše uvedených důvodů navrhuji, aby byl přijat jen **jeden zadávací kodex**, který by obsahoval obecnou část a dále zvláštní úpravy pro:

- a. nadlimitní veřejné zakázky (veřejní zadavatelé, sektoroví zadavatelé, dotovaní zadavatelé v rozsahu vyplývajícím ze směrnic);
- b. podlimitní veřejné zakázky;
- c. koncese (zrušení z. č. [139/2006](#) Sb. a zrušení či úprava části čtvrté z. č. [13/1997](#) Sb., o pozemních komunikacích);
- d. zadávání veřejných služeb v dopravě (zrušení § 10 až 17 zákona č. [194/2010](#) Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících, a podřízení nabídkového řízení obecné úpravě koncesního řízení);
- e. veřejné zakázky a koncese v oblasti sociálních služeb (a jiných zvláštních služeb) dle čl. 74 an. směrnice 2014/24/EU, pro něž jsou stanovena specifická pravidla.

Jednotný kodex by mimo jiné přispěl k **jednotné úpravě dohledu** nad veřejným zadáváním a přezkumného řízení, jež je dnes rovněž dotčeno uvedenou fragmentací. Opačné řešení (tedy více samostatných zákonů) je samozřejmě také možné, ale nepřináší žádné podstatné výhody a naopak povede buď k duplicitám v právní úpravě, anebo složitému systému odkazů mezi zákony.

Specifický přístup je možno zaujmout ve vztahu k **veřejným zakázkám v obraně a bezpečnosti** (nyní § 10a ZVZ), neboť obranná směrnice 2009/81/ES nebyla v současné době aktualizována a koncepčně tak zůstává na úrovni předchozích směrnic 2004/18/ES a 2004/17/ES. Nabízí se proto varianta ponechat pro tyto zakázky, které se v zásadě týkají pouze Ministerstva obrany, po příslušné úpravě (vypuštění ostatních ustanovení) v dosavadním ZVZ, z něhož by se tak stal specifický zákon o zakázkách v obraně a bezpečnosti.

V neposlední řadě je třeba se zamyslet nad úpravou zadávání těch **dotovaných zakázek** z národních i evropských zdrojů, na které se nevztahují evropské zadávací směrnice (pod úpravu směrnic spadají pouze dotované zakázky týkající se nadlimitních stavebních zakázek na vymezené veřejné stavby a s nimi související projekční a inženýrská činnost). V současné době je největším problémem značná roztříštěnost pravidel, které se liší podle jednotlivých operačních programů, přičemž se vyznačují tendencí ke stanovování přísnějších pravidel, než vyplývají ze ZVZ, a také značnou roztříštěností výkladu. Definice dotovaného zadavatele v ZVZ je navíc širší než ve směrnicích a dopadá na řadu situací, kdy lze pochybovat o tom, že by příjemci měli postupovat dle stejně přísných pravidel jako veřejní zadavatelé.[1] Podle řady dotačních programů jsou dále příjemci dotací, kteří jsou soukromými subjekty, nuceni postupovat paradoxně podle velmi striktních pravidel i mimo režim ZVZ v situacích, kdy dotace nečiní ani 50 % zakázky.[2] Rozhodně by se proto měla definice dotovaného zadavatele v ZVZ opět omezovat jen na směrnicové minimum. Je otázkou, jak regulovat ostatní dotované zakázky. Jako rozumné se jeví ponechat tato pravidla jen v rovině metodické, nicméně mělo by být zajištěno, že pravidla budou pro všechny operační programy jednotná a nebudou dále upravována a zpřísnována.[3] Alternativně lze uvažovat, zda v novém zadávacím kodexu nezakotvit rovněž velmi jednoduchá pravidla pro tyto dotované zakázky, která by uvedené problémy z velké části eliminovala.

Zadávací směrnice jen pro nadlimitní veřejné zakázky a v minimalistickém rozsahu

Nová směrnice 2014/24/EU o veřejných zakázkách (pro veřejné zadavatele) i směrnice 2014/25/EU o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb (sektorová směrnice) obsahují koordinační úpravu, a nikoliv komplexní právní úpravu. S ohledem na charakter českého právního systému zřejmě není možné převzít jen holý text směrnice, aniž by byl v určitém rozsahu doplněn.[4] S ohledem na právní jistotu dodavatelů i zadavatelů je nepochybně některé otázky třeba upravit (např. proces otevírání obálek s nabídkami), na druhou stranu je vhodné všechna tato národní ustanovení, z nichž mnohá mají původ ještě v prvním porevolučním zákoně č. [199/1994](#) Sb., důkladně zrevidovat a rozhodnout, zda jsou nutná či nikoliv.

Podstatnější je, nesnažit se ustanovení směrnic modifikovat a zpřísnovat či hledat v jejich rámci jakési „české cesty“, jak se v minulosti několikrát stalo. Je možno připomenout snížení přípustného rozsahu víceprací z 50 % na 20 % nebo nedávné zrušení ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů. Jakkoliv navrhovatelé těchto opatření byli zřejmě vedeni dobrými úmysly, je třeba vzít v úvahu, že evropské zadávací směrnice se vyvíjí již přes 40 let[5] a reflektují zkušenosti z jejich užívání ve všech členských státech, tj. v současnosti na území s téměř půl miliardou obyvatel. Odchylné úpravy způsobují v praxi často problémy, pro jejichž řešení nelze najít na úrovni EU či v jiných členských státech inspiraci, neboť tam vůbec nevznikají.[6] Nové instituty (např. pravidla pro změnu uzavřených smluv) je proto vhodné převzít víceméně doslova (při volbě vhodné terminologie) a při jejich interpretaci přihlížet k výkladu na úrovni EU a judikatuře Soudního dvora EU.

Jednoduchá úprava pro podlimitní veřejné zakázky

Pro úpravu podlimitních veřejných zakázek byla v souvislosti se vstupem do EU a následně při transpozici tehdy nových směrnic 2004/18/ES a 2004/17/ES zvolena ve většině „nových“ členských států EU metoda jejich podřízení pravidlům směrnic s určitými odchylkami a úlevami. Tento přístup, který byl dán zejména malou zkušeností s aplikací směrnic a nedostatkem jiné inspirace pro specifickou, odlišnou úpravu, ale rovněž například snahou právní úpravu zbytečně nečinit složitou (nevytvářet dva odlišné systémy), se v praxi příliš neosvědčil. Do extrému se pak dostal v souvislosti s protikorupčními a vyšší transparentnost požadujícími snahami, které vyústily v poměrně radikální snížení finančních limitů. Nastala tak paradoxní situace, ve které byly veřejné zakázky za 1 mil. Kč zadávány podle pravidel vytvořených pro zadávání zakázek v řádech desítek až stovek milionů, a výsledkem nepřiměřená složitost a vysoké transakční náklady. I pro původně stanovené finanční limity (od 2 mil. Kč pro dodávky a služby a od 6 mil. Kč pro stavební práce) je však možno dosavadní úpravu s odstupem času považovat za zbytečně složitou. Navíc většina menších zadavatelů, kteří nedisponují vlastním odborným aparátem pro zadávání zakázek, zadává převážně či dokonce výlučně jen podlimitní veřejné zakázky a zakázky malého rozsahu; pravidly pro zadávání nadlimitních veřejných zakázek se proto v podstatě nemusí zabývat.

Pro nový zadávací kodex proto navrhuji přístup opačný – nevycházet ze směrnic a jejich pouhého zjednodušení či zmírňování, nýbrž naopak, začít právní úpravu budovat „od nuly“ a stanovit jen nezbytně nutný rozsah regulace. Základem by tak mohl být i pro podlimitní veřejné zakázky postup obdobný svojí obecností a stručností nejjednodušší obecně platné úpravě, kterou je veřejná soutěž o nejvýhodnější nabídku dle § 1772 an. NOZ (resp. dříve platné, víceméně shodné úpravě v § 281 an. ObchZ) s tím, že by bylo nutné odlišně upravit některé povinnosti (zejména ve vztahu k uveřejňování zadávacích řízení). Další povinnosti by měly být přidávány jen tehdy, pokud budou shledány z hlediska zajištění soutěže a transparentnosti za zcela zásadní. Maximálně je třeba omezit administrativní povinnosti, tedy např. neregulovat ustanovování komisí, dokumentační povinnosti omezit na jednu závěrečnou zprávu apod. Je třeba co nejvíc využít inspiraci ze zjednodušení, která v určitém rozsahu znají i nové zadávací směrnice, ve vztahu k posuzování kvalifikace a nabídek, tedy

posuzovat kvalifikaci (pokud bude vůbec vyžadována) a nabídku jen u vítězného uchazeče.[7] Je také třeba zvážit (nebrání-li tomu judikatura Soudního dvora EU) odlišnou a flexibilnější úpravu některých institutů od úpravy směrnice (např. otázku mimořádně nízké nabídkové ceny).

Z dostupných informací vyplývá, že Ministerstvo pro místní rozvoj se hodlá vydat naznačeným způsobem a pro zadávání podlimitních veřejných zakázek využít primárně zjednodušené podlimitní řízení, a to u veřejných zakázek na stavební práce zřejmě do určitého finančního sub-limitu. Tento přístup je třeba velmi přivítat a ocenit. Co se však týká otázky uveřejnění, resp. zahájení zadávacího řízení, doporučuji, aby bylo při jednoduché úpravě podlimitních zadávacích řízení umožněno použít jak variantu veřejného oznámení ve Věstníku veřejných zakázek (tedy období otevřeného řízení), tak kombinaci výzvy uveřejněné na profilu zadavatele a adresného oslovení stanoveného počtu konkrétních vhodných dodavatelů (tedy dnešní zjednodušené podlimitní řízení).[8] Obě varianty mají své výhody i nevýhody a není důvod je omezovat. Zejména by nemělo dojít k situaci, kdy by zadavatel v případě, že mu nebude znám dostatečný počet vhodných dodavatelů a bude muset použít řízení otevřené, „spadl“ do podstatně přísnějšího režimu. Zároveň je třeba si položit otázku, zda je s ohledem na povinné uveřejňování výzvy na profilu zadavatele a existenci nejrůznějších vyhledávacích služeb zjednodušené podlimitní řízení méně transparentní než otevřené, a zda je tedy vůbec dán racionální důvod pro omezení jeho použití u stavebních zakázek jen do určitého finančního sub-limitu.[9] Otázka limitu je relevantní také s ohledem na procesní pravidla, nicméně i zde se domnívám, že při zajištění dostatečné transparentnosti (uveřejněním zadávacího řízení), je spíše možné připustit jednoduchá pravidla v celém podlimitním rozsahu i u stavebních zakázek.

Vhodné by bylo také umožnit případně i vícekolovou soutěž (tj. rozdělení postupu na kvalifikační a nabídkovou část). Zároveň se jeví jako užitečné ponechat zadavatelům možnost využít v případě zájmu dobrovolně postupy platné pro nadlimitní veřejné zakázky (např. soutěžní dialog).

Za zcela zásadní však považuji umožnění **jednání o nabídkách** bez jakýchkoliv podmínek v obdobném rozsahu, jako platí již nyní pro sektorové zadavatele (nové směrnice přitom rozšiřují možnosti jednání i pro zadavatele veřejné). Zadavatel by si tak mohl předem zvolit (podobně jako nyní v koncesním řízení), zda bude o podaných nabídkách jednat či nikoliv. Zejména u veřejných zakázek na „intelektuální“ služby je jednání s uchazeči o jejich porozumění předmětu díla (o metodice plnění) a také s ohledem na ověření jejich znalostí a zkušeností (jež bude nově možno využít jako hodnotící kritéria) velmi vhodné. Nezbytné je rovněž jednání u zakázek, které se týkají technických a technologických plnění, jež navrhují v určitém rozsahu sami uchazeči. V ostatních případech může být užitečné jednat o ceně, resp. rovněž ověřovat jednáním její reálnost. V této souvislosti je třeba (nejen u podlimitních veřejných zakázek) věnovat pozornost úpravě způsobu jednání. Současný zákon totiž připouští jednání jen o zcela vyhovujících nabídkách, ostatní musí být vyřazeny, přestože by jejich vady bylo možno v jednání často napravit. Výhodou současného přístupu pro zadavatele je však vázanost nabídkami (nedojde-li v průběhu jednání ke změně, platí původní nabídka). Pokud připustíme přístup opačný, tedy jednání vedoucí k přizpůsobení nabídek zadávacím podmínkám, nebude muset jednání vždy skončit úspěchem. Zadavatelům by však měly být dány na výběr obě možnosti.

V neposlední řadě je třeba **zjednodušit přezkum podlimitních zakázek**. Navrhuji je proto podřídít pouze jednoinstančnímu přezkumu Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže bez možnosti podání rozkladu.

Vazba zadávacího kodexu na rekodifikované soukromé právo

Judikatura Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Brně i rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se shodují na skutečnosti, že zadávací řízení představuje sice výrazně formalizovaný, ale přesto stále soukromoprávní proces (byť ZVZ jako celek obsahuje i některé

veřejnoprávní prvky).[10] Jakkoliv se nemusí zdát vazba mezi zadáváním veřejných zakázek a novým občanským zákoníkem příliš zřejmá, je třeba si uvědomit, že občanský zákoník se uplatní subsidiárně v těch případech, kdy zákon o veřejných zakázkách nemá vlastní úpravu. Pro výklad a aplikaci zákona o veřejných zakázkách pak platí mimo jiné část první, hlava první „Zásady soukromého práva“ nového občanského zákoníku. V některých případech stávající ZVZ obsahuje v zásadě nadbytečně duplicitní úpravu (např. v otázce počátku běhu lhůt, která je opodstatněná uživatelskou příjemností, resp. více metodickým než legislativně puristickým pojetím stávajícího ZVZ), v jiných případech však naopak konkrétní úprava chybí a výklad určitých postupů nemusí být jednoznačný (např. otázka možného zpětvzetí nabídky před uplynutím lhůty pro podání nabídek či možnost prodloužení zadávací lhůty). Zakázkově-právní úprava by se také neměla zbytečně odchylovat od standardní civilněprávní úpravy, pokud pro to není dobrý důvod (zejména lze poukázat na odchylné paradigma uzavírání smlouvy ve veřejných zakázkách, které je českou raritou, a které dle mého názoru způsobuje spíše problémy[11]).

Je rovněž na zvážení, zda by nebylo vhodné v novém zadávacím kodexu určitým způsobem jeho soukromoprávní charakter zdůraznit (aby se vyloučily občas se vyskytující opačné názory, které zadávání veřejných zakázek mají tendenci považovat za součást práva veřejného). Inspirací by zde mohla být úvodní ustanovení zákona č. [262/2006 Sb.](#), zákoník práce, v platném znění, zejména § 4.[12] Na druhou stranu je třeba zvážit, zda specifika veřejných zakázek nevyžadují určitou odchylnou úpravu (např. výslovnou regulaci případné relativní dispozitivnosti některých ustanovení – zde by mohl být určitou inspirací § 4a zákoníku práce, případně lze obdobného účinku dosáhnout místo obecným pravidlem vhodnou formulací příslušných ustanovení).

V neposlední řadě mají na zadávání veřejných zakázek významný dopad některá konkrétní ustanovení. Lze zmínit např. ustanovení § 2620 an. NOZ, která se týkají určení ceny díla u smlouvy o dílo, která je jednou z nejčastěji uzavíraných smluvních typů ve veřejných zakázkách. Tato ustanovení mohou mít významný vliv na otázku dodatečných plnění, resp. jejich dopad a vazby na otázku „víceprací“ nemusí být jednoznačný.

Institucionální a metodická podpora

Tento bod přesahuje otázku legislativní úpravy veřejných zakázek, velmi úzce s ní však souvisí. Jednou z častých kritik ZVZ je jeho složitost, přičemž zaznívají názory, že by měl být tak jednoduchý, aby si s ním dokázal snadno poradit například každý neuvolněný starosta. Jen samotný pohled na nové zadávací směrnice však ukazuje, že tento jinak bohužel záměr je neuskutečnitelný. Navíc pomíjí ten aspekt, že správné zadávání zakázek nespočívá jen v dodržení určitých formálních kroků, ale rovněž v určitých nákupních dovednostech.

Jak ukazují zkušenosti vyspělých států, nelze v zásadě dosáhnout právně souladného zadávání a zároveň hospodárného, efektivního a účelného vynakládání veřejných prostředků bez dostatečné institucionální a metodické podpory. V podmínkách ČR je toto zvláště mimo jiné extrémně vysokým počtem samostatných obcí (6248[13]), přičemž značná část z nich má méně než 1000 obyvatel.[14] Řešení spočívá v zavedení efektivního a funkčního centrálního zadávání a poradního centra dle vzoru např. britské Efficiency and Reform Group[15] (dříve Office for Government Commerce) a v rámci ní fungující Crown Commercial Service (CCS)[16] či rakouského Bundesbeschaffung GmbH[17] a jeho Vergabekompetenzcenter.[18] Úkolem centrálního zadavatele by mělo být zejména uzavření řady rámcových smluv na běžná plnění, z nichž bude moci veřejný sektor čerpat.[19] Neméně významnou je ale obecná metodická podpora pomocí nejrůznějších metodik, výkladových stanovisek apod. Inspirací zde mohou být slovenským Úradem pre verejnú obstarávanie vydávaná výkladová stanoviska[20] a individuální „metodické usmernenia“.[21] Tato metodická podpora by měla všem účastníkům procesu poskytnout dostatečnou míru jistoty, která zejména v posledním období až zoufale chybí, a také ochránit zejména zadavatele před některými

svévolnými výklady, ať už ze strany některých poskytovatelů dotací či orgánů činných v trestním řízení, které mnohdy vedou ke kriminalizaci drobných pochybení, které by měly být maximálně správním deliktem, a nikoliv trestným činem (trestní represe jako *ultima ratio*).

Závěr

Oproti situaci před deseti lety, kdy se připravoval zákon č. [137/2006](#) Sb., se veřejné zakázky staly podstatně více celospolečenským předmětem zájmu. Vzrůstající diskusi lze samozřejmě přivítat, na druhou stranu hrozí, že se příprava nové právní úpravy „utopí“ v řadě dílčích a často protichůdných názorů a připomínek. Z tohoto důvodu má dle mého názoru velký význam stanovení určitého koncepčního rámce, v němž se bude právní úprava dále pohybovat, k čemuž se snaží přispět i tento článek.

V různých názorech v poslední době zaznívá dle mého názoru až nepřiměřený legislativní optimismus a očekávání od nové právní úpravy. Nové zadávací směrnice sice posunují některé instituty správním směrem, nepřináší však žádnou revoluci v zadávacím právu. Lze se proto obávat, že pouhé přijetí nové právní úpravy dosavadní problémy samo o sobě nevyřeší. K tomu je třeba spíše zavedení řady nelegislativních opatření, z nichž některé jsou rovněž popsány v tomto článku.

Rozsah nových směrnic rovněž v podstatě znemožňuje naplnit požadavky, aby právní úprava byla jednoduchá. To je do jisté míry možné jen u podlimitních veřejných zakázek, jak je navrhováno výše. Tento požadavek navíc nepřihlíží k tomu, že správné nakupování je vysoce odborná činnost, která spočívá jen z malé části v dodržení soutěžních pravidel. Vývoj by proto měl směřovat k uznání veřejného nakupování jako specifické odbornosti. Logicky pak nelze předpokládat, že každá malá obec s několika sty obyvatel bude disponovat takovým aparátem. Je proto úkolem státu, aby vytvořil takový systém, který umožní zejména malým zadavatelům služby takových specialistů využívat.

Závěrem nezbyvá než popřát zejména Ministerstvu pro místní rozvoj, ale rovněž všem dalším zúčastněným, hodně zdaru do práce, aby se podařilo vytvořit právní úpravu, která alespoň z části naplní očekávání do ní vkládaná.

Mgr. David Dvořák, LL. M.,
partner

[MT Legal s.r.o., advokátní kancelář](#)

Karoliny Světlé 25
110 00 Praha 1

Tel.: +420 222 866 555
Fax: +420 222 866 546
e-mail: info@mt-legal.com

Jakubská 121/1
602 00 Brno 2

Tel.: +420 542 210 351
Fax: +420 542 212 518
e-mail: info@mt-legal.com

Bukovanského 30
710 00 Ostrava

Tel: +420 596 629 503
Fax: +420 596 629 508
e-mail: info@mt-legal.com

-
- [1] Uvedený problém se týká mj. některých charitativních organizací, které jsou nuceny v rozvojových zemích vypisovat zakázky dle ZVZ, čímž je téměř vyloučena účast místních subjektů, které by ale zpravidla byly nejpřirozenějšími dodavateli.
- [2] Přestože hradí např. 60 i více % částky ze svých zdrojů, nemohou rozhodovat, jak provedou výběr dodavatele, přičemž zkušenost ukazuje, že aplikace striktních pravidel obdobných ZVZ nevede často k neekonomičtějšímu výběru (mj. proto, že pravidla neumožňují většinou jednání o nabídkách).
- [3] Pro připomenutí je možno uvést, že mimo jiné s tímto cílem nechalo v roce 2006 Ministerstvo pro místní rozvoj připravit Metodiku zadávání veřejných zakázek dle zákona č. [137/2006](#) Sb. a metodiku pro zadávání veřejných zakázek malého rozsahu a zakázek, nespádajících pod působnost ZVZ, avšak tento záměr se nepodařilo prosadit.
- [4] Je možno připomenout, že podstatná část „procesní úpravy“ výběru nejvhodnější nabídky (§ 67 až 85 ZVZ) není směrnice vůbec regulována.
- [5] První byla směrnice Rady 71/305/EHS z 26. července 1971 o koordinaci postupů zadávání veřejných zakázek na stavební práce.
- [6] Lze uvést např. český evergreen, jímž je vzájemné započítávání víceprací a méněprací, které se v jiných členských státech v zásadě nevyskytuje. Často kritizovaný přístup Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který je nepřipouští, lze považovat za správný (šlo by totiž většinou o „sčítání hrušek s jablky“). Problém je však vyvolán relativně malým prostorem pro změny, zejména v situacích, kdy jsou za vícepráce považovány nesprávně i změny, které nemají kvantitativní povahu, resp. jedná se spíše o dílčí záměnu v témže druhu plnění (reagující na technologický vývoj, zánik výrobce apod.). Lze předpokládat, že pokud budou do nového zákona transponována v nezměněné podobě nová liberálnější pravidla pro změny smluv, tento problém zmizí.
- [7] Takový zjednodušený přístup nemusí být možný v případě, kdy bude chtít zadavatel o nabídkách jednat či pokud stanoví složitá, zejména kvalitativní dílčí hodnotící kritéria. V případech, kdy bude nabídka hodnocena dle ceny či číselně vyjádřitelných kritérií, mu však nic nebrání.
- [8] Vhodné by mohlo být také připuštění adresné výzvy i v případě uveřejnění zakázky ve Věstníku veřejných zakázek.
- [9] Tato otázka by měla být posouzena pomocí dostupných statistik, ze kterých by mělo být patrné, zda se průměrný počet nabídek ve zjednodušeném podlimitním řízení a v otevřeném řízení liší.
- [10] Např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. 62 Ca 28/2008, či z poslední doby rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 1 Afs 2/2013.
- [11] Podrobněji viz Dvořák, D. Několik úvah o uzavírání smluv na základě zadávacího řízení dle zákona o veřejných zakázkách. Dostupný >>> [zde](#). Z hlediska problémů lze ve stručnosti poukázat jednak na případy následné neochoty jak zadavatele, tak vybraného dodavatele uzavřít smlouvu (např. s úmyslem, aby smlouva byla uzavřena s uchazečem druhým v pořadí za podstatně vyšší cenu), jednak na přímo se nabízející možnost smlouvu před podpisem modifikovat (přičemž postoj

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k těmto změnám je nejednotný - srov. rozhodnutí sp. zn. S619/2012 vs. R130/2012).

[12] „Pracovněprávní vztahy se řídí tímto zákonem; nelze-li použít tento zákon, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů.“

[13] Stav k 1. 1. 2013, viz - dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[14] Pro srovnání o něco menší Rakousko má zhruba třetinový počet obcí, přičemž podíl obcí s malým počtem obyvatel je menší.

[15] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[16] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[17] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[18] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[19] Např. rakouský Bundesbeschaffung nabízí v rámci uzavřených rámcových smluv zhruba 250 tisíc výrobků a služeb, přičemž cenová úspora činí okolo 18 %. Jeho služby využívá mj. přes tisíc zákazníků na úrovni zemí a obcí (Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#)).

[20] Viz - dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#). Jak Úřad v úvodu uvádí „Toto je jednotný právní názor úřadu. Služi na poskytnutie právnej istoty pre účastníkov procesu verejného obstarávania a zjednotenie výkladu zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákona o verejnom obstarávaní) pre účely aplikačnej praxe.“

[21] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Nová pravidla ICC pro rozhodčí řízení: Přehled klíčových změn účinných od 1. června 2026](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [Když model počítá správně, ale závěr je zavádějící: limity AI při oceňování podniků](#)
- [Nařízení prodeje jednotky jako ultima ratio ochrany práv ostatních vlastníků?](#)